

[Miljøministeren]

Den omstændighed, at miljøankenævnet har underkendt miljøstyrelsen i PVC-sagen, bør efter min mening ikke give anledning til videregående konsekvenser. Jeg kan i øvrigt oplyse, at miljøstyrelsen i sin seneste afgørelse af PVC-sagen, den 20. april 1978, klart præciserede, at der var tale om en konkret afgørelse. Jeg mener derfor ikke, at der er grund til at drage generelle konsekvenser af sagen.

Waldorff (VS):

Mit spørgsmål til ministeren gik ikke på, om ministeren ville gribe ind i den konkrete sagsbehandling, for det er jeg godt klar over at ministeren ikke kan.

Det, jeg spurgte om, var, om ministeren ville gøre det klart i selve miljølovgivningen, at man måtte tage udgangspunkt i miljøets og befolkningens interesser og derfor sørge for, at det blev klart, at når der foreligger en tvivl – og i særdeleshed når der foreligger en velbegrundet tvivl – om, at en given produktion er farlig, så må denne usikkerhed komme befolkningen og miljøet til gode. Jeg kan forstå på ministeren, at det agter han altså ikke at tage op, og det betyder, at ministeren accepterer en brug af miljøbeskyttelseslovgivningen, som sikrer industrien i stedet for at sikre befolkningen.

Det betyder, at ministeren accepterer en situation, hvor miljøadministrationen hele tiden må være i defensiven i forhold til den udvikling, som sker industrielt og teknologisk. Det betyder, at miljøadministrationen, miljømyndighederne hele tiden må prøve at føre bevis for, at en bestemt industri, som er i gang, som fungerer, faktisk også er sundhedsfarlig. Det betyder, at det bliver uhyre vanskeligt, fordi § 5-godkendelsen sikrer virksomhederne. Det betyder konkret, som jeg skriver i min begrundelse for spørgsmålet, at der må lig på bordet, inden man kan få stoppet en livsfarlig produktion. Det er situationen, hvis man ikke vil tydeliggøre miljøbeskyttelsesloven.

Men man kunne også gøre noget mindre, og det vil jeg da godt spørge miljøministeren om, nemlig om ministeren kunne tænke sig at gribe ind over for den instans i miljøadministrationen, som allermest direkte varetager industrikapitalens interesser, nemlig miljøankenævnet. Det er sammensat sådan, at man

på den ene side af bordet har miljøstyrelsen, som varetager både forbrugerinteresser og statslige interesser, hvilket ikke er det samme, og på den anden side af bordet har kapitalinteresser, landbruget, Industrirådet osv., og så har man for enden af bordet en dommer, som siges at være uvildig, men det er jo sjældent tilfældet.

Askjær Jørgensen (FP):

I sidste folketingssamling, for et halvt års tid siden, da vi i miljøudvalget havde fat i dette spørgsmål, tillod jeg mig at stille et spørgsmål om, hvad der er mest farligt, enten at ryge 10 cigaretter om dagen eller at arbejde på den projekterede fabrik. Da fik jeg et udmærket svar fra den daværende miljøminister, hr. Niels Matthiasen, gående ud på, at det naturligvis er flere gange farligere at ryge de 10 cigaretter end at arbejde på fabrikken derude. Nu vil jeg spørge, om miljøministeren er enig i denne bedømmelse af sagen.

Så vil jeg spørge, om miljøministeren er enig i, at stoffet PVC kan man rent faktisk ikke undvære i et moderne samfund, og om miljøministeren er enig i, at det er mere relevant at få det produceret på den moderne fabrik, som var planlagt derude, helt risikofrit for arbejderne, end det ville være, at det eventuelt skulle produceres på de gammel-dags fabrikker, man har ude i Europa, hvor der måske kan være tale om sundhedsfare.

Så kunne jeg også tænke mig at få at vide af ministeren, om det er således, at man i regeringen har overvejet at sikre sig imod, at vi ikke én gang til skal opleve det, som vi nu har oplevet vedrørende PVC-fabrikken, at en stor virksomhed og en masse beskæftigelse, god dansk produktion, er gået tabt for det danske samfund, fordi man har trukket det i langdrag på en helt forkert basis.

Keld Andersen (KF):

Det var ministerens svar til hr. Waldorff om, at ministeren ikke mener, at denne sag giver anledning til yderligere konsekvenser, der kalder mig herop. Jeg vil gerne stille ministeren et tillægsspørgsmål. Siden denne sag nu har verseret siden 1972, mener ministeren så ikke, at der i denne sag har været tale om en urimeligt lang sagsbehandling hos danske myndigheder? Resultatet er nu blevet, at en virksomhed, som var interesseret i at investere